

Βασιλης P. Φλώρος

ΟΙ ΜΝΗΜΕΣ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

Ποιητικές Ιστορίες

ΔΥΤΙΚΕΣ ΙΝΔΙΕΣ

Της Αθήνας οι δούλοι

Γυρίζαμε από τους Δελφούς στην Αθήνα πάνω σ' ένα βαπόρι φαντασίας,
γεμάτο με βάρβαρους σκλάβους
που κωπηλατούσαν (σ)την ιστορία.

Και ήμουνα χαρούμενος για την αρχαία μας παρηγοριά.

Γιατί και εγώ νιώθοντας Έλληνας
αγνάντευα περήφανος από την πλώρη
τα λαμπρά μεγαλεία της φιλοσοφίας, της τέχνης, της επιστήμης·
και καθώς φούσκωναν τα πνευμόνια μου από την άγονη περηφάνεια
άκουγα ταυτόχρονα τα βογγητά των σκλάβων.

Και τότε οι βάρβαροι μου φώναξαν
τραβώντας τα άπονα κουπιά του χρόνου:

*Εμείς, ο αέρας που βουϊζει στους γρίφους των Μύθων
σας χτίσαμε Ναούς και Πολιτείες.*

Σας δώσαμε δύναμη και δόξα,
για να φτιάξετε έναν πολιτισμό που ποτέ δεν μας ελευθέρωσε.

Και όμως χωρίς τις αλυσίδες μας δεν θα υπήρχαν οι Νόμοι σας.
Χωρίς το αίμα μας οι κίονες θα είχανε λιώσει.

Χωρίς τους πόνους μας η Δημοκρατία σας θα είχε σβήσει.
Χωρίς εμάς το πλοίο θα είχε βουλιάξει.

Γιατί εμείς, οι βάρβαροι, σας σώζαμε πάντα.

Εμείς, οι σκλάβοι, σας κάναμε ελεύθερους πολίτες.

Εμείς, οι αφανείς ήρωες, που ποτέ δεν αφήσαμε ίχνη.

Εμείς, οι δούλοι!

Εξόφληση λογαριασμού

Μου ήρθε ο λογαριασμός, έτσι ξαφνικά
μέσα σ' ένα ισχαιμικό φάκελο μονταρισμένων αναπολήσεων.
Το ποσό ήταν μεγάλο· τι να 'κανα;
Μάζεψα λοιπόν 12 κιλά σ' αγαπώ,
16 μέτρα ανόθευτα γλυκόλογα, 5 χρόνια γιομάτα από όνειρα,
ένα βυτίο ηδονών, 7 βάζα με δάκρυα,
15 ντουζίνες από ξεφτισμένες θλίψεις,
1 τεράστιο αναμνήσιμο ταψί με φαγωμένες χάρες,
και πήγα να πληρώσω το μισιακό λογαριασμό της κοινής μας ζωής.
Τα παρέδωσα όλα στον προϊστάμενο υπηρεσίας και περίμενα την απόδειξη.
Απόδειξη δεν δίνουμε, μου είπε αυτός.
Σας έχουμε κόψει το μοναρχικό ρεύμα του έρωτα
και επανασύνδεση δεν γίνεται.
Και θα ζω τώρα στα σκοτάδια; τον ρώτησα.
Θα ζείτε τη ζωή που διάλεξαν οι πράξεις σας,
τη ζωή του μετανάστη στη σκιά μιας λαθραίας προσδοκίας.
Έτσι γίνεται πάντα.
Θα συνηθίσετε στη δανεική ζωή των σκότεινών σας αναγκών.
Θα συνηθίσετε στη ζωή των δονήσεων του "πρέπει".
Έτσι γίνεται πάντα!
Και κάποια μέρα θα σας σκοτώσει η συνήθεια
ή αν γίνεται ελάχιστα σοφός, θα τη σκοτώσετε εσείς!
Είτε όμως σαν φονιάς είτε σαν θύμα
θα πρέπει να γεννηθείτε ξανά
και να 'ρχίζετε ξανά να στηρίζεται τη ζωή.
Τότε μόνο θα εξοφλήσετε οριστικά το λογαριασμό σας...

Ο έρωτας και ο θάνατος

Ο έρωτας και ο θάνατος τα δίδυμα αδέλφια
στο φράχτη του χρόνου αντάμωναν κι έπαιξαν παιχνίδια.

Όλα τα έπαιξαν με σειρά και όλα τα γλεντούσαν
μα το αγαπημένο τους ήταν οι αισθήσεις.

Και μπροστά στη μάνα τους Ζωή έλεγαν ιστορίες
και σαν αντράκια καύχοντο για τα κατορθώματά τους,
για τις πόσες τις ψυχές που ο καθένας τους ορίζει,
για τις πόσες τις στιγμές που ο καθένας τους... ποτίζει,
για τα πόσα σύμπαντα που ο καθένας τους γυρίζει.

Και η Ζωή που άκουγε καμάρωνε τα παιδιά της,
χαμογελούσε και έκλαιγε και μεταμορφωνόταν,
από μέγαιρα σε άγγελο, από ηδονή σε πλάνη,
από λέξη και σε νόημα, σε τίποτα και σε αλήθεια.

Κι είπε ο θάνατος ξανά πως φάρμακο είναι για όλα,
λυκόμορφος και σκιερός έτσι πως σεργιανίζει
παίρνει και βάζει στο βυθό στο μαύρο το σκοτάδι,
τον πόνο και τα βάσανα του κόσμου την απάτη.
Εκεί όλα τα πλάσματα ήσυχα εκοιμούνται,
εκεί όλες οι ψυχές αιώνια γαλήνη βρίσκουν.
Σαν τα 'κουσε ο έρωτας, εγέλασε και του 'πε
πως μόνο ξεβοτάνισμα ψυχών ξέρει να κάνει,
ενώ αυτός ας τις τυραννά, τον πόνο τους μαθαίνει,
αυτός τους δίνει τη χαρά, τους δίνει την οδύνη,
τις ποτίζει με χρώματα, της φαντασίας τη γεύση
και μ' ένα πάθος τρομερό, με όνειρα μεγάλα,
κι είναι ο Θεός που κυβερνά τ' απείρου την ανάσα.

Τότε οι δυο τους με θυμό άρχισαν να μαλώνουν,
ένας τον άλλον να χτυπά, ένας τον άλλον να βρίζει.

Και η Ζωή η μάνα τους τους έπιασε απ' τα χέρια
και στον καθρέφτη της Ύπαρξης μπροστά εκεί τους πήγε.
κι αφού κοίταξε ο θάνατος μέσα απ' τον καθρέφτη
είδε τότε τον έρωτα να του χαμογελάει.
Σκύβει κι ο έρωτας να δει κι αυτός τον εαυτό του

και είδε το θάνατο γλυκά να' τόνε χαιρετάει.

*Ομοειδείς κι ομόζυγοι ομόγονοι, και όμοιοι
και ως Θεοί και Αρχοντες, αφέντες της "Συνέχειας",
έτσι θα είστε πάντοτε, αγαπημένοι γιοί μου.
Κι εγώ σας δίνω για τροφή ψυχές και τα όνειρά τους,
εγώ σας δίνω για πιοτό την ίδια την ψυχή μου,
εγώ η Ζωή, η μάνα σας, σας δίνω τη Ζωή μου.*

Η ζωή είναι το θαύμα της αλλαγής και της συνέχειας,
το ίδιο και ο θάνατος.

Και εμείς ταξιδιώτες της ζωής και του θανάτου,
ταξιδιώτες μέσα στην μεγάλη Μνήμη
της Αρχικής Αιτίας...

Γιατί είμαστε όντα με ζωική και θεϊκή φύση.
Είμαστε κένταυροι... οι κένταυροι του εαυτού μας...
και η μνήμη μας είναι αιώνια... όπως και η ύπαρξη μας...

